

Protokół

95. posiedzenia Komisji Standaryzacji Nazw Geograficznych poza Granicami Rzeczypospolitej Polskiej, które odbyło się 23 listopada 2016 roku w gmachu Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii przy ul. Wspólnej 2 w Warszawie. W posiedzeniu uczestniczyli członkowie Komisji – według załączonej listy obecności (zał. 1).

Wstępny porządek obrad obejmował:

1. Zagajenie.
2. Przyjęcie protokołu 94. posiedzenia Komisji z dnia 19 października 2016 roku.
3. Omówienie planu pracy Komisji na 2017 rok.
4. Sprawy bieżące.
5. Zasady latynizacji dla języków: tadzyckiego, rosyjskiego, ukraińskiego i białoruskiego.
6. Wykaz polskich nazw budowli – omówienie wykazu z obszaru krajów arabskich.
7. Wykaz polskich nazw budowli – omówienie wykazu z obszaru Azji Południowej.
8. Wolne wnioski.

Obrady prowadziła Ewa Wolnicz-Pawłowska, przewodnicząca Komisji.

Ad 1. Przewodnicząca przywitała członków Komisji oraz obecnego na posiedzeniu Adama Zozulę – nowo mianowanego Dyrektora Departamentu Geodezji, Kartografii i Systemów Informacji Geograficznej Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii. Dyrektor Zozula wyraził nadzieję na dalszą dobrą współpracę Komisji z GUGiK-em oraz zadeklarował wsparcie dla prac Komisji.

Ad 2. Do protokołu z 94. posiedzenia zgłoszono dwie uwagi odnośnie do form przyjętych nazw. E. Wolnicz-Pawłowska zwróciła uwagę, że w nazwie *Rezerwat Żygulowski* został użyty niewłaściwy przymiotnik. Jest on kalką rosyjskiego przymiotnika użytego w oryginalnej nazwie (*Żygulowskij zapowiednik*). Rezerwat ten nosi nazwę od wyżyny, na której się znajduje – polską nazwą tej wyżyny jest *Żyguli*, zatem poprawnym przymiotnikiem będzie *żygulski* lub *żyguliński*. Członkowie komisji postanowili, przez aklamację, skorygować zapis tej nazwy na **Rezerwat Żyguliński**. A. Karp odniósł się natomiast do nazwy *Maska Smutku* przyjętej dla pomnika w Magadanie. Zwrócił uwagę, że w rosyjskiej nazwie *Maska Skorbi* pojawia się słowo скорбь, które w tradycji religijnej odnosi się do bóleści, a nie do smutku lub żalu (Скорбящая Божья Мать – Matka Boska Bolesna). Pomnik ten nawiązuje właśnie do tej tradycji (w tym do ikon Matki Boskiej Bolesnej), stąd właściwsze byłoby w polskiej nazwie odniesienie do bóleści, a nie do smutku. Ze względu na to, że polska nazwa tego pomnika spotykana jest w różnych formach (*Maska Żalu*, *Maska Smutku*, *Maska Boleści*) postanowiono, przez aklamację, skorygować zapis jego nazwy na **Maska Boleści**, jako najlepiej znaczeniowo odpowiadający nazwie oryginalnej.

Po wprowadzeniu powyższych zmian protokół 94. posiedzenia przyjęto jednogłośnie (14 głosów za).

Ad 3. Komisja omówiła, przygotowaną przez Prezydium, propozycję planu pracy na 2017 rok. Założono w nim głównie kontynuowanie prac z roku bieżącego, znalazły się także stałe punkty planów pracy (np. przeprowadzanie posiedzeń, współpraca z UNGENG, udział

w spotkaniach i konferencjach nazewniczych). Po wprowadzeniu drobnych zmian, plan pracy Komisji na 2017 rok został przyjęty jednogłośnie (15 głosów za).

Ad 4. Na poprzednich posiedzeniach Komisja rozpoczęła dyskusję odnośnie do wprowadzenia spolszczeń dla dwóch miast obwodowych na Ukrainie, których ukraińskie nazwy zostały w bieżącym roku zmienione – Kirowohradu i Dniepropetrowska. Decyzję postanowiono wówczas odłożyć, gdyż uznano, że istotne jest tu uzyskanie opinii ukrainistów i polonistów. Dotychczasowa ukraińska nazwa Кіровоград została zamieniona na Кропивницький (w polskiej transkrypcji: Kropywnyckij), zaś nazwa Дніпропетровськ na Дніпро (w polskiej transkrypcji: Dniro). Obie nazwy są nowymi chrztami – pierwsza upamiętnia pisarza, dramaturga i aktora teatralnego Marka Kropywnyckiego, druga jest przeniesieniem nazwy rzeki na nazwę miasta.

M. Zych przedstawił opinię A. Markowskiego, który w przypadku nowej nazwy Kirowohradu opowiedział się za spolszczeniem zgodnym ze stosowanym zapisem nazwiska tego pisarza w polskich publikacjach, zaś w przypadku Dniepropetrowska za nazwą w formie *Dniepr*. E. Wolnicz-Pawłowska przekazała wyjaśnienia uzyskane od ukrainistów – wg nich polski zapis nazwiska tego pisarza powinien być w formie *Kropywnycki* – stosowany jest on w „Dziejach literatur europejskich” i jest zgodny z zasadami spolszczania nazwisk ukraińskich opisanych w „Słowniku języka polskiego” PWN (tj. zachowany zapis ukraiński w transkrypcji dla rdzenia nazwiska + spolszczenie końcówki). Ponadto E. Wolnicz-Pawłowska przekazała, że ukraińscy uważają, że nową polską nazwą Dniepropetrowska powinien być *Dniepr*. Dodała przy tym, że nowa ukraińska nazwa tego miasta jest przykładem przeniesienia nazwy rzeki na miejscowość, a takie tworzenie nazw miast ma starą tradycję.

W trakcie dyskusji nad nazwami obu miast pojawiały się propozycje zarówno wprowadzenia polskich egzonimów (w tym formy *Kropiwnicki*), jak i zachowania nazw ukraińskich. Ostatecznie propozycje wprowadzenia polskich nazw poddano pod głosowanie. W pierwszym decydowano, czy w ogóle zastępować dotychczasowy egzonim *Kirowohrad* polską nazwą (bez decydowania, czy w formie *Kropywnycki*, czy *Kropiwnicki*) – za wprowadzeniem polskiej nazwy opowiedziało się 13 osób, nikt nie był przeciw, wstrzymały się dwie osoby. W drugim głosowaniu za ustaleniem polskiego egzonimu w formie ***Kropywnycki*** opowiedziało się 13 osób, jedna była przeciw i jedna wstrzymała się od głosu. Przez aklamację ustalono nazwę ***Kropywnycki*** zamiast *Kirowohrad* również dla jednostki administracyjnej drugiego rzędu (miasta wydzielonego), jaką stanowi to miasto. Następnie głosowano wprowadzenie nazwy ***Dniepr*** dla miasta – za przyjęciem tego egzonimu opowiedziało się 11 osób, przeciw była jedna osoba, 3 osoby wstrzymały się od głosu. Przez aklamację ustalono nazwę ***Dniepr*** również dla jednostki administracyjnej drugiego rzędu (miasta wydzielonego), jaką stanowi to miasto, a także zmieniono nazwę *rejon dniepropetrowski* na ***rejon dnieprzański*** dla rejonu nazwanego od tego miasta.

Następnie omówione zostały bieżące propozycje uzupełnień w polskim nazewnictwie geograficznym świata. Odnośnie do zaproponowanych nazw Komisja postanowiła:

- dodać egzonim ***Łanowice*** dla miejscowości na Ukrainie w obwodzie lwowskim – liczy ponad 600 mieszkańców, z czego w ostatnim spisie powszechnym (2001 r.) 90,96% zadeklarowało posługiwanie się w kontaktach domowych językiem polskim (aklamacja),

- dodać egzonim **Lipniki** dla miejscowości na Ukrainie w obwodzie lwowskim – liczy prawie 600 mieszkańców, z czego w ostatnim spisie powszechnym 41,38% zadeklarowało posługiwanie się językiem polskim (aklamacja),
- dodać egzonim **Krysowice** dla miejscowości na Ukrainie w obwodzie lwowskim – liczy ponad 600 mieszkańców, z czego w ostatnim spisie powszechnym 32,18% zadeklarowało posługiwanie się językiem polskim (aklamacja),
- dodać egzonim **Trzcieniec** dla miejscowości na Ukrainie w obwodzie lwowskim – liczy prawie 600 mieszkańców, z czego w ostatnim spisie powszechnym 34,73% zadeklarowało posługiwanie się językiem polskim (aklamacja),
- dodać egzonim **Wolica** jako główny, przy zachowaniu dotychczasowego egzonimu *Lacka Wola* jako wariantowego, dla miejscowości na Ukrainie w obwodzie lwowskim – nazwa *Wolica*, nawiązująca do współczesnej nazwy ukraińskiej *Wołycia*, stosowana jest przez miejscowych Polaków oraz w niektórych publikacjach wydawanych w Polsce (aklamacja),
- dodać egzonim **Arszyca** dla miejscowości na Ukrainie w obwodzie czerniowieckim – miejscowość na Bukowinie, wydzielona z Piotrowic Dolnych jako osobna wieś w 1987 roku, liczy prawie 900 mieszkańców, z czego w ostatnim spisie powszechnym 25,20% zadeklarowało posługiwanie się językiem polskim (aklamacja),
- dodać egzonim **Dawideny** dla miejscowości na Ukrainie w obwodzie czerniowieckim – liczy prawie 3500 mieszkańców, ośrodek bukowińskich Polaków (aklamacja),
- dodać egzonim **Piotrowce Górne** dla miejscowości na Ukrainie w obwodzie czerniowieckim – liczy ponad 3700 mieszkańców, ośrodek bukowińskich Polaków, położona obok Piotrowic Dolnych, dla których ustalony jest egzonim (aklamacja),
- dodać egzonim **Oksytania** dla rozległego regionu obejmującego południową Francję, Monako oraz niewielkie fragmenty Włoch i Hiszpanii (aklamacja),
- dodać egzonim **Leukada** dla miejscowości w Grecji znajdującej się na wyspie o tej samej nazwie, dla której był ustalony egzonim (aklamacja),
- dodać pseudoegzonim **Ajn al-Arab** wraz z egzonimem wariantowym **Kobane** dla miasta w Syrii znanego z kilkumiesięcznego oblężenia przez Państwo Islamskie; często stosowana jest dla niego nazwa kurdyjska *Kobane* (11 głosów za, 1 przeciw, 3 wstrzymujące się),
- odłożyć do wyjaśnienia propozycję wprowadzenia pseudoegzonimu *Fatehpur Sikri* dla zespołu architektonicznego dawnej stolicy Wielkich Mogołów oraz miejscowości w Indiach,
- dodać egzonim **Himalajska Kolej Dardżylińska** dla linii kolejowej w Indiach (aklamacja),
- dodać egzonim **Inczon** dla miasta w Korei Południowej (aklamacja),
- dodać egzonim **Inczon** dla jednostki administracyjnej w Korei Południowej (aklamacja).

M. Zych poinformował, że z Prezydium Komisji skontaktował się Mariusz Olczyk, który obecnie pisze doktorat z map tyflograficznych (mapy dotykowe dla niewidomych i słabowidzących) – jest on m.in. współautorem map tyflograficznych opracowywanych na zlecenie Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii. Przedstawił kwestię zestandaryzowania skrótów brajlowskich dla nazw geograficznych i tzw. kluczy (pomagają one opisywać

kategorie obiektów geograficznych na mapach dotykowych), aby na opracowywanych mapach były stosowane te same skróty i klucze. Na potrzebę takiej standaryzacji zwracają także uwagę osoby ze środowiska tyflopedagogicznego. Pojawiła się z jego strony propozycja, aby Komisja formalnie zalecała takie skróty.

W trakcie dyskusji uznano, że warto, aby Komisja wsparła merytorycznie prace związane ze standaryzacją tych skrótów. Zwrócono jednak uwagę, że Komisja sama nie powinna opracowywać takiego wykazu skrótów – to powinno być zadanie kompetentnych osób, znajdujących się na tyflokartografii. Zgodzono się zaś, że Komisja ze swojej strony może zaopiniować taki wykaz: poprawność zawartych w nich nazw geograficznych, logiczność zaproponowanych skrótów, kompletność uwzględnionych obiektów geograficznych itp. Może także doradzić w układzie redakcyjnym takiego wykazu. Uznano także, że tak zaopiniowany wykaz może być poprzedzony wstępem lub przedmową od Komisji oraz zostać przez nią formalnie zalecany. Istniałaby także możliwość opublikowania go na stronie internetowej Komisji.

Ad 5. W trakcie 92. posiedzenia Komisji rozpoczęto omawianie zasad latynizacji języka tadżyckiego opracowanych przez A. Pisowicza. Wówczas omówiono i przyjęto zmiany w polskiej transkrypcji fonetycznej. Do dyskusji na później pozostawiono zaś kwestię, czy zachować dotychczas stosowany system transliteracji, będący nieznaczną modyfikacją systemu ISO 9:1995 (różnice w zapisie dwóch liter), czy też przyjąć system BGN/PCGN 1994 stosowany przez UNGEGN oraz w publikacjach wydawanych w państwach zachodnioeuropejskich. Argumentem za przyjęciem systemu BGN/PCGN 1994 mogłoby być również to, że jest on graficznie zbliżony do systemów transliteracji stosowanych przez Komisję dla języka perskiego i dari – tadżycki, perski i dari są wariantami jednego języka.

A. Pisowicz opowiedział się jednak za zachowaniem dotychczasowego systemu. Ze względu na to, że język tadżycki zapisywany jest alfabetem cyrylicy, a perski i dari pismem arabskim, nie ma potrzeby ujednoczenia zapisów w tych językach. Ponadto system BGN/PCGN 1994 nie jest w pełni odwracalny, tak jak system ISO, w związku z tym pojawiają się różne rozbieżności i niejednoznaczności w zapisie niektórych nazw. Propozycje pozostania przy dotychczasowym systemie transliteracji poparł także m.in. B. Zagórski. W związku z tym Komisja postanowiła, przez aklamację, zachować dotychczas stosowany system transliteracji dla języka tadżyckiego, przyjęty przez Komisję w 2005 r. w trakcie opracowywania wykazu nazw geograficznych z obszaru Tadżykistanu, który został uwzględniony w „Nazewnictwie geograficznym świata”, zeszyt 5. „Azja Środkowa i Zakaukazie”.

Przyjęto zatem następujące zasady latynizacji nazw geograficznych zapisanych w języku tadżyckim, uwzględniające zmiany w transkrypcji zaakceptowane na 92. posiedzeniu:

	transliteracja	transkrypcja		transliteracja	transkrypcja
А а	a	a	Ё ё	ë	jo ³
Б б	b	b	Ж ж	ž	ž
В в	v	w	З з	z	z
Г г	g	g	И и	i	i
Ғ ғ	ğ	gh	Й й	ī	i
Д д	d	d	Ў ў	j	j
Е е	e	je ¹ , e ²	К к	k	k

	transliteracja	transkrypcja		transliteracja	transkrypcja
К к	ķ	k	Х х	ħ	h
Л л	l	l	Ч ч	č	cz
М м	m	m	Ч ч	č̣	dź
Н н	n	n	Ш ш	š	sz
О о	o	o	Ъ ъ	‘	’
П п	p	p	Э э	è	e
Р р	r	r	Ю ю	û	ju ³
С с	s	s	Я я	â	ja ³
Т т	t	t	Ц ц ⁴	c	c
У у	u	u	Щ щ ⁴	š	szcz
Û û	û	u	Ы ы ⁴	y	y
Ф ф	f	f	Ь ь ⁴	’	’ ⁵
Х х	h	ch			

¹ na początku wyrazu

² w środku i na końcu wyrazu; w nazwach złożonych zawierających rosyjskie nazwy własne należy stosować zasady transkrypcji z języka rosyjskiego, np. Куллаи Корженевская – *Kullai Korżeniewskaja* a nie *Kullai Korżenewskaja*

³ w nazwach złożonych zawierających rosyjskie nazwy własne należy stosować zasady transkrypcji z języka rosyjskiego, np. Кагоркӯхи Пётри Якум – *Katorkuhi Piotri Jakum* a nie *Katorkuhi Pjotri Jakum*

⁴ litery formalnie wycofane z alfabetu, występowały głównie w nazwach pochodzenia rosyjskiego, mogą być nadal spotykane w niektórych nazwach własnych

⁵ ь (miękki znak), występuje głównie w nazwach pochodzenia rosyjskiego, gdzie należy stosować zasady jego transkrypcji z języka rosyjskiego

Następnie omówiono zasady latynizacji języka rosyjskiego opracowane przez Michała Kozdrę. W zasadach tych zaproponowano zachowanie, jako transliteracji, systemu GOST 1983 (ГОСТ 16876-71), zaleconego przez ONZ w 1987 r. Natomiast w przypadku polskiej transkrypcji zaproponowano niewielką modyfikację. Zasady polskiej transkrypcji fonetycznej współczesnego alfabetu rosyjskiego zostały opracowane przez Komitet Językoznawstwa PAN (uchwała z 20 stycznia 1956 r.). Są one uproszczoną konwersją – nie oddają wszystkich możliwych wariacji (przekształceń), jakim ulegają głoski w języku rosyjskim. Polega ona na przybliżonym odzwierciedleniu wymowy poszczególnych liter lub ich grup, a nie faktycznej wymowy całej nazwy. Zasady te przedstawione są m.in. w „Wielkim słowniku ortograficznym PWN z zasadami pisowni i interpunkcji” pod redakcją E. Polańskiego.

W zasadach transkrypcji nazw rosyjskich przyjętych przez Komisję podane jest, że znak miękki (ь) pomija się w transkrypcji po literach л, ж, ч, ш, щ oraz przed literami samogłoskowymi, zaś w pozostałych przypadkach stosuje się znak zmiękczenia zamieszczany po literach, przy czym w połączeniach z literami n, s oraz z znak zmiękczenia oddaje się nie obok nich, lecz nad nimi: нь = n’ , сь = s’ , зь = z’ . Jednak w zasadach transkrypcji języka rosyjskiego podawanych w „Wielkim słowniku ortograficznym PWN” pominięto kwestię stosowania takich połączeń, podając jedynie ogólne wytyczne: „Literę ь oddajemy przez ´ – znak zmiękczenia, np. будьте – bud’cie, словарь – słowar’; znak jest pomijany, gdy występuje po л, ж, ш, ч, щ oraz przed samogłoską”. Zapis ten może być interpretowany w ten sposób, że w omawianych przypadkach należy stosować zapis jak dla innych liter, czyli нь = n’ , сь = s’ , зь = z’ . Taki zapis spotykany jest także w niektórych publikacjach. Autor opracowanych zasad zaproponował przyjęcie właśnie takiej interpretacji, podkreślając zwłaszcza, że rosyjskie сь i зь wymawia się inaczej niż polskie ś i ź (natomiast wymowa rosyjskiego нь i polskiego n’ jest prawie identyczna, jednak zaproponował, aby nie robić wyjątku tylko dla jednej litery). Wprowadzenie zaproponowanej zmiany spowodowałoby, że

szereg rosyjskich nazw uzyskałoby zmodyfikowany zapis, w związku z tym szereg stosowanych w języku polskim nazw stałoby się egzonimami, np. obecny zapis w transkrypcji Astrachań otrzymałby postać Astrachan', Katyń – Katyn', Kazań – Kazan', Rianzań – Riazan', Tiumień – Tiumien'.

W trakcie dyskusji zwracano uwagę na zalety i wady zarówno obecnego rozwiązania, jak i zaproponowanego przez autora zasad latynizacji. Rozważano także możliwość częściowej zmiany, tj. zachowanie zapisu *ń* dla *нь*, ze względu na zbieżność wymowy, oraz wprowadzenie zapisów *s'*, *z'* dla *сь*, *зь*. Ostatecznie za zachowaniem dotychczasowego rozwiązania opowiedziało się 8 osób, jedna była przeciw, natomiast 5 wstrzymało się od głosu. W związku z tym Komisja zachowała dotychczasowe zasady transkrypcji i transliteracji nazw geograficznych zapisanych w języku rosyjskim.

A. Czerny zwrócił uwagę, że w opisie opracowanych zasad powinno znaleźć się również wyjaśnienie dotyczące wymowy i zapisu końcówki *-ro*, zaś sam materiał powinien zostać poprawiony pod względem stylistycznym i redakcyjnym (np. zastosowane poprawne zapisy w bibliografii).

Kolejnymi omawianymi były zasady latynizacji dla języka ukraińskiego, przygotowane przez Aleksandrę Samadową. W zasadach tych zaproponowano zachowanie oficjalnego systemu ukraińskiego z 2010 r., zaleconego przez ONZ w 2012 r. Natomiast w przypadku polskiej transkrypcji zaproponowano uściślenie zasad dotyczących zapisów po znaku miękkim (*ь*). Jedno z uściśleń dotyczyło połączenia *ьо*, które w dotychczasowych zasadach nie było objaśnione. Zaproponowano, aby dodać wyjaśnienie, że zapis ten należy oddawać przez *io* (za wyjątkiem połączenia liter *льо*, które jest oddawane przez *lo*). Taki zapis stosowany jest m.in. w „Wielkim słowniku ortograficznym PWN z zasadami pisowni i interpunkcji” pod redakcją E. Polańskiego, gdzie podano także przykład *нього*, który transkrybowany jest na *nioho* (wg zasad dotychczas podawanych w wykazach Komisji byłoby to *ňoho*). Brak tego zapisu wygląda na przeoczenie Komisji, zwłaszcza że jest on uwzględniony w zasadach transkrypcji dla języka łemkowskiego.

Druga kwestia dotyczyła dodania zapisu, że znak zmiękczenia pomija się po literze *л* oraz przed literami *а*, *у*, *є*, *я*, *ю*, np. *Куньє* – Kunie. Kwestia zapisu znaku miękkiego przed samogłoskami jotowanymi, zwłaszcza przed *є*, wywołała dużą dyskusję – zastanawiano się, czy wyrazy kończące się na *-ньє* należy transkrybować jako *-nie* (tak wynika z dotychczasowych zasad stosowanych przez Komisję), jako *-nje* (analogicznie, jak to jest w języku rosyjskim), czy może *-ńje*. Ostatecznie uznano, że należy zwrócić się do autorki opracowania o dodatkowe uzasadnienie zastosowanego rozwiązania, a decyzję odnośnie do przyjęcia zmian w zasadach transkrypcji dla języka ukraińskiego odłożono na kolejne posiedzenie.

Ostatnimi z omawianych były zasady latynizacji dla języka białoruskiego, opracowane przez Radosława Kaletę. Zaproponował on zachowanie dotychczas stosowanego przez Komisję oficjalnego systemu białoruskiego z 2007 r., zaleconego przez ONZ w 2012 r. W przypadku polskiej transkrypcji fonetycznej zaproponował zaś niewielką modyfikację. Dotyczy ona zapisu samogłosek jotowanych *е*, *ё*, *ю*, *я* po *u* niezgłoskotwórczym (*ў*). Dotychczasowe zasady stosowane przez Komisję przewidywały tu zapis *uie*, *uio*, *uiu*, *uia*, zaś wg autora opracowania powinien to być raczej zapis *uje*, *ujo*, *uju*, *uja* – np. dla rzeki Gawia, której białoruska nazwa to *Гаўя*, dotychczasowy zapis w transkrypcji, zastosowany np.

w „Urzędowym wykazie polskich nazw geograficznych świata”, to *Hauia*, natomiast po modyfikacji zasad transkrypcji miałby postać *Hauja*, analogicznie Iwie, którego białoruska nazwa to Іўе, w dotychczasowej transkrypcji ma zapis *Iuie*, po modyfikacji – *Iuje*. Modyfikację tę Komisja przyjęła przez aklamację.

Zmodyfikowane zasady transliteracji i transkrypcji alfabetu białoruskiego, które przyjęła Komisja, są następujące:

	transliteracja	transkrypcja		transliteracja	transkrypcja
А а	a	a	Р р	r	r
Б б	b	b	С с	s	s
В в	v	w	Т т	t	t
Г г	h	h ¹	У у	u	u
Д д	d	d	Ў ў	ũ	u
Е е	je ² , ie ³	je ² , e ⁴ , ie ⁵	Ф ф	f	f
Ё ё	jo ² , io ³	jo ² , o ⁴ , io ⁵	Х х	ch	ch
Ж ж	ž	ž	Ц ц	c	c
З з	z	z	Ч ч	č	cz
І і	i	i	Ш ш	š	sz
Й й	j	j	, – ⁸	– ⁸	– ⁸
К к	k	k	Ы ы	y, ⁹	y, ¹⁰
Л л	l	l ⁶ , l ⁷	Ь ь	, ⁹	, ¹⁰
М м	m	m	Э э	e	e
Н н	n	n	Ю ю	ju ² , iu ³	ju ² , u ⁴ , iu ⁵
О о	o	o	Я я	ja ² , ia ³	ja ² , a ⁴ , ia ⁵
П п	p	p			

¹ w wyrazach zapożyczonych możliwa jest pisownia – zgodnie z wymową – jako g, np. *гузік* – *guzik*, *ганак* – *ganak* (choć coraz częściej białoruska wymowa z h słyszalna jest także w wyrazach zapożyczonych)

² na początku wyrazu, po literach samogłoskowych, po apostrofie oraz po literach *ў, ь*

³ po pozostałych literach (praktycznie po literach spółgłoskowych), w tym po *л*

⁴ po literze *л*

⁵ po pozostałych literach spółgłoskowych

⁶ przed literami *е, ё, і, ь, ю, я* oraz w geminacie *лл*

⁷ na końcu wyrazu oraz przed wszystkimi literami z wyjątkiem *е, ё, і, ь, ю, я* oraz geminaty *лл*

⁸ apostrof w transliteracji i transkrypcji pomija się

⁹ znak *ь* oddawany jest w transliteracji jako znak zmiękczenia; w połączeniach: *дзь* = *dź*, *зь* = *ź*, *ль* = *ĺ*, *нь* = *ń*, *сь* = *ś*, *ць* = *ć*

¹⁰ znak *ь* oddawany jest w transkrypcji jako znak zmiękczenia; w połączeniach: *ль* = *l* (pomijany po *л*); *нь* = *ń*, *дзь* = *dź*, *сь* = *ś*, *ць* = *ć*, *зь* = *ź*; pomijany jest przed literą samogłoskową

Ad 6. Omawiając wykaz nazw budowli z obszaru państw arabskich Komisja postanowiła:

- dodać egzonim *most Sidi Masida* dla mostu w Konstantynie w Algierii (aklamacja),
- dodać egzonim *most Sidi Raszida* dla mostu w Konstantynie (aklamacja),
- dodać egzonim *meczet Abd al-Kadira* dla meczetu w Konstantynie (aklamacja),
- dodać egzonim *Wielki Meczet* dla meczetu w Algierze (aklamacja),
- dodać egzonim *pałac Ahmada Beja* dla budowli w Konstantynie (aklamacja),
- dodać egzonim *pałac Deja* dla budowli w Algierze (aklamacja),
- dodać egzonim *pomnik Męczenników* dla pomnika w Algierze (aklamacja),
- dodać egzonim *katedra Świętego Marka* dla budowli sakralnej w Kairze (aklamacja),

- skasować egzonim **klasztor Archaniola Gabriela** dla budowli w Egipcie (aklamacja) – dla klasztoru stosowana jest arabska nazwa *Naklun*, zaś nazwa w formie *klasztor Archaniola Gabriela* nie jest używana,
- zmienić egzonim *klasztor Świętego Boromeusza* na **klasztor Rzymian** dla klasztoru w Wadi an-Natrun w Egipcie (aklamacja) – dotychczasowa nazwa była błędnym tłumaczeniem nazwy arabskiej o zwodniczej etymologii,
- zachować egzonim *klasztor Świętego Biszwiego* dla klasztoru w Wadi an-Natrun w Egipcie, jednocześnie dodając egzonim wariantowy **klasztor Świętego Paisjusza** (aklamacja) – postać ta po polsku nazywa się św. Paisjusz / św. Paisjusz Wielki, zaś Biszwi to arabska forma tego imienia,
- skasować egzonim **klasztor Świętego Jeremiasza** dla ruin budowli koło Kairu (przy jednym głosie sprzeciwu) – są to ruiny zachowane w bardzo małym stopniu, znajdujące się na terenie nekropoli w Sakkarze, obiekt mało znaczący w skali zarówno Egiptu, jak i samej Sakkary,
- skasować egzonim **kościół Najświętszej Dziewicy-Naczynie Wonnej Bazylii** dla budowli w Kairze (przy jednym głosie sprzeciwu) – mało znaczący kościół w dzielnicy koptyjskiej, inne bardziej znane kościoły z tego obszaru nie mają ustalonych polskich nazw, a nie ma potrzeby ustalania spolszczenia dla każdego z nich.

Ze względu na brak czasu na kolejne posiedzenie przeniesiono dokończenie omawiania wykazu polskich nazw budowli z obszaru krajów arabskich oraz omówienie nazw budowli z obszaru państw Azji Południowej.

Na tym posiedzenie zakończono.

Protokółował:
Wiceprzewodniczący Komisji
mgr Maciej Zych

Przewodnicząca Komisji
prof. dr hab. Ewa Wolnicz-Pawłowska